

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa małoletniej L.B. reprezentowanej przez przedstawiciela
ustawowego B.K.
przeciwko K.B.
o podwyższenie alimentów,
na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Rybniku
postanowieniem z 19 marca 2026 r., II Ca 183/26,
o przekazanie do sądu równorzędnego,

**odmawia przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu.**

(K.L.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 marca 2026 r. Sąd Okręgowy w Rybniku zwrócił się o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 44¹ k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał, że przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki złożyła wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w Rybniku motywowany tym, że wnioskująca [...], a który - zdaniem Sądu - ocenić należy jako wniosek o zwrócenie się do Sądu Najwyższego w trybie art. 44¹ k.p.c. Ponadto, w ocenie Sądu, nie sposób w sprawie stwierdzić przewidzianych w art. 48 § 1 pkt 1-4 k.p.c. przesłanek, jednak dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego, wskazuje na celowość przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że okoliczność, iż stroną postępowania jest sędzia lub pracownik sądu właściwego powinna przemawiać za rozważeniem przez sąd rozpoznający powództwo okoliczności faktycznych w aspekcie ewentualnego wystąpienia w trybie art. 44¹ k.p.c., jednak o potrzebie wystąpienia do Sądu Najwyższego powinno decydować występowanie innych, szczególnych - czyli o kwalifikowanym charakterze - okoliczności uzasadniających zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości, w szczególności społeczny odbiór sądu jako organu bezstronnego. Gdyby bowiem intencją ustawodawcy było zastosowanie art. 44¹ k.p.c. do wszystkich spraw, w których stroną jest sędzia lub pracownik sądu właściwego, wprowadziłby takie rozwiązanie wprost, podobnie jak uczynił to w art. 44² k.p.c. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 maja 2020 r., II CO 106/20, niepubl. i z 20 marca 2023 r., III CO 1208/22, niepubl.).

Okoliczności wynikające z przesłanki dobra wymiaru sprawiedliwości muszą być realne i stwarzać rzeczywiste zagrożenie dla prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Obawa wystąpienia w opinii społecznej przekonania, że sprawa nie zostanie w tym Sądzie bezstronnie rozpoznana, również musi być realna, a nie hipotetyczna. Argumentacja wniosku ograniczona do ustalenia, że przedstawicielka małoletniej powódki jest [...] nie jest wystarczająca do stwierdzenia obecnie, iż powyższe przesłanki zostały spełnione i istnieje

przeszkoda dla rozpoznawania sprawy dotycząca całego sądu jako organu wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.L.)

[a.ł]